

POZNAJ MOJĄ PRZESTRZEŃ MANIFEST

Nasza wspólna przestrzeń, przestrzeń publiczna, w oczach każdego z nas nabiera indywidualnych cech i znaczeń. Inaczej postrzega ją osoba niepełnosprawna, dziecko, osoba starsza lub ktoś, kto widzi ją po raz pierwszy. Empatia i szacunek dla tych różnic w percepcji są podstawą pracy animatora kultury, ale też pracowników instytucji i organizacji, urzędników, decydentów, pracowników socjalnych, artystów pracujących w przestrzeni publicznej. W procesie kształtowania przestrzeni publicznej punktem wyjścia jest człowiek.

I. PRZESTRZEŃ PUBLICZNA PRZYJAZNA DZIECIOM I RODZICOM.

Jakość przestrzeni publicznej wpływa na kształtowanie się w dziecku poczucia estetyki, poczucia bezpieczeństwa i zdolności do nawiązywania relacji społecznych. Przestrzeń publiczna przyjazna dzieciom to taka, która nie pozostawia dziecka jako biernego użytkownika, dostarcza mu pozytywnych bodźców do rozwoju. Dla rodziców i dzieci istotne są wygoda i łatwość korzystania z przestrzeni publicznej, w tym dostępność infrastruktury sanitarnej oraz stan jej utrzymania. Przestrzeń publiczna powinna gwarantować możliwość bezpiecznego przebywania w niej, przejawiającą się w dobrej organizacji ruchu pieszego, tworzeniu bezpiecznych, ogrodzonych miejsc zabaw i spotkań, dbałości o stan zieleni miejskiej.

II. PRZESTRZEŃ PUBLICZNA PRZYJAZNA OSOBOM STARSZYM.

Osoby starsze to osoby w różnym wieku, ale o jednakowym prawie do zrozumienia i wsparcia. Dostępność przestrzeni publicznej przekłada się bezpośrednio na możliwości utrzymywania przez te osoby relacji społecznych. Osoby starsze to nasi najlepsi przewodnicy w procesie doskonalenia przestrzeni publicznej- rozwiązania, które są przyjazne osobom starszym, odpowiadają na wiele potrzeb wspólnych dla różnych grup jej użytkowników. Tworzenie warunków umożliwiających osobom starszym pełne korzystanie z infrastruktury miejskiej dotyczy w tym samym stopniu rozwiązań architektonicznych, co zorganizowania komunikacji publicznej, dostępności usług, właściwego oznakowania miejsc użyteczności publicznej oraz tworzenia bezpiecznych miejsc spotkań i odpoczynku.

III. PRZESTRZEŃ PUBLICZNA PRZYJAZNA OSOBOM NIEPEŁNOSPRAWNYM.

Dostępność i bezpieczeństwo przestrzeni publicznej to standard, a nie przywilej osoby niepełnosprawnej. O ile poprawiają się standardy w zakresie przystosowania infrastruktury miejskiej, największym wyzwaniem wciąż pozostaje przestrzeń mentalna. O komforcie i mobilności osób niepełnosprawnych w przestrzeni miejskiej decyduje nie tylko architektura, ale przede wszystkim postawy jej współużytkowników. Punktem wyjścia do włączania osób niepełnosprawnych jako pełnoprawnych członków społeczności miejskiej jest edukacja mieszkańców i promocja dobrych praktyk w tym zakresie.

IV. PRZESTRZEŃ PUBLICZNA PRZYJAZNA TURYSTOM.

Gościnność miasta wobec odwiedzających go turystów nie ogranicza się jedynie do powierzchownej estetyki i ilości atrakcji turystycznych. Przestrzeń przyjazna turystom, w tym zwłaszcza turystom zagranicznym, to przestrzeń gwarantująca zaspokojenie podstawowych potrzeb: fizjologicznych, komunikacyjnych, zdrowotnych, społecznych. Aby to zagwarantować, konieczne jest tworzenie kompleksowej oferty, zakładającej dostępność i wysoką jakość podstawowych usług, transparentne i zrozumiałe oznaczanie miejsc turystycznych oraz miejsc użyteczności publicznej i łatwość uzyskania pomocy w sytuacjach zagrożenia zdrowia i bezpieczeństwa.

V. KULTURA I SZTUKA W PRZESTRZENI PUBLICZNEJ.

Lokalne dziedzictwo kulturowe nie jest jedynie zamkniętym zbiorem historycznych elementów infrastruktury miejskiej. Przestrzeń publiczna, jako żywa tkanka, podlegająca ciągłemu procesowi zmian, również współcześnie jest obszarem działania artystów i animatorów kultury. Obecność sztuki w przestrzeni publicznej nadaje jej egalitarnego charakteru i jest szansą, aby zwrócić uwagę mieszkańców miasta na potencjał i niejednoznaczność śladów historii i kultury, ukrytych w naszym najbliższym otoczeniu. Wiąże się jednocześnie z dużą odpowiedzialnością za prezentowane treści, a jej forma i estetyka powinny świadomie korespondować z lokalnym krajobrazem. Szczególnej refleksji wymagają działania podejmowane na obszarach noszących znamiona przestrzeni prywatnej, takich jak miejskie podwórka. Szacunek dla ich mieszkańców i działania pozwalające im na zrozumienie kontekstu realizowanych prac są niezbędnym elementem myślenia artystów i animatorów o przestrzeni publicznej.

.....

Treść manifestu stanowi podsumowanie projektu „Poznaj moją przestrzeń” , realizowanego w ramach stypendium Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w dziedzinie animacji i edukacji kulturalnej w 2016 roku w Świdnicy.

Ideą projektu było wypracowanie poprzez działania twórcze i animacyjne rozwiązań służących kształtowaniu przestrzeni publicznej Świdnicy oraz obecnych w niej działań z obszaru kultury i sztuki pod kątem potrzeb i oczekiwań wybranych grup.

Więcej szczegółów: www.poznajmojaprzestrzen.pl

Świdnica, 1 grudnia 2016.